

Postanowienie z dnia 29 października 1999 r.

II UKN 596/99

Nie jest uzasadniony zarzut kasacyjny naruszenia przez sąd art. 5 KPC przez niepouczenie strony o trybie i sposobie wniesienia apelacji skoro pouczenie takie udzielane jest na podstawie art. 327 § 1 KPC.

Przewodniczący: SSN Zbigniew Myszka, Sędziowie SN: Beata Gudowska, Jerzy Kuźniar (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 29 października 1999 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Antoniego N. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o rentę z tytułu niezdolności do pracy, na skutek kasacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z dnia 7 lipca 1999 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie odrzucił – jako spóźnioną – apelację wnioskodawcy Antoniego N. od wyroku tego Sądu z dnia 11 maja 1999 r. wydanego w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w R. o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Warszawie i postanowieniem z dnia 5 sierpnia 1999 r. [...] oddalił zażalenie wnioskodawcy. W świetle ustaleń tego Sądu, termin do złożenia apelacji upłynął w dniu 1 czerwca 1999 r., ponieważ wnioskodawca nie występował o doręczenie wyroku, ogłoszonego w dniu 11 maja 1999 r., z uzasadnieniem. Fakt, że wyrok Sądu Okręgowego został wnioskodawcy doręczony w dniu 24 czerwca 1999 r. nie oznacza, że otworzył się termin do złożenia apelacji,

doręczenie to bowiem nie nastąpiło na wniosek złożony w oparciu o art. 328 § 1 KPC, lecz jedynie „dla celów informacyjnych”.

Powyższe postanowienie – kończące postępowanie w sprawie – zaskarżył kasacją wnioskodawca i zarzucając „naruszenie art. 369¹ KPC przez niewłaściwe przyjęcie, że termin do wniesienia apelacji upłynął w dniu 1 czerwca 1999 r. oraz naruszenie art. 5 KPC poprzez nie pouczenie wnioskodawcy (...), o sposobie i trybie wniesienia apelacji”, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, po uchyleniu również jego postanowienia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona. Wyrok w niniejszej sprawie został ogłoszony w dniu 11 maja 1999 r., a fakt, że prawidłowo zawiadomiony wnioskodawca nie był przy tym obecny, nie rodzi skutków prawnych. W myśl bowiem art. 326 § 2 KPC nieobecność stron nie wstrzymuje ogłoszenia wyroku. Powoływanie jako podstawy kasacji naruszenia „art. 369¹ KPC”, jest co najmniej niezrozumiałe, gdy się zważy, że KPC nie zawiera tak oznaczonego przepisu, natomiast art. 369 § 1 KPC (zakładając, że zarzut dotyczy naruszenia tego przepisu), nie był w sprawie stosowany, skoro wnioskodawca nie zwracał się do Sądu w terminie określonym w art. 328 § 1 KPC o doręczenie mu wyroku z uzasadnieniem. Nie można też poważnie potraktować twierdzenia, że niepouczenie wnioskodawcy „o trybie i sposobie wniesienia apelacji” naruszało art. 5 KPC, bowiem kwestie pouczenia (udzielenia wskazówek) co do sposobu i terminu wniesienia środka zaskarżenia reguluje art. 327 § 1 KPC, a o naruszeniu tego przepisu mówić nie można.

W sytuacji więc, gdy jedyne zarzuty kasacji okazały się nieuzasadnione, należało orzec jak w postanowieniu po myśli art. 393¹² KPC.

=====